

הפניגור הניח מזומנים

עץ השזחה,

והנאשם יצא בעונש קל

עורך-דין דרור מקרין ידוע כי פרקליט ממוחל. אך כאשר הציץ בכתב-האישום, שהוגש נגד רח' מים סבה, כמעט הרים ידיים. לנאשם היו המון הרשעות קוד' מות, והוא נאשם שוב בשתי פרי' צות ובגנבות. מאחת הדירות ש' אליהן פוץ, גנב כלי-כסף ברבע מיליון לירות. מהשנייה רוקן חפ' צים בשווי של 30 אלף לירות. כל קרהגנה אפשרי נסחם בפ' גיו, כאשר התברר, כי בידי הת' ביעה נמצאת טביעת אצבעו של הנאשם, אותה הותיר באחת הדי' רות הפרוצות.

כאשר התברר כי השופט היר' שב לדין הוא דויד בריאופיר, ה' נחשב אחד מהממירים ביותר בי' בית-המישפט בתל-אביב, כשבו הנאשם וסניגורו על דרך כלשהי כדי להיחלץ בעונש קל.

המסקנה שאליה הגיעו היתח, כי יש "לקנות את בית-הסוהר בכ' סף", כאשר סיימה התובעת אלה ויינברג את טיעונה לעונש, ביק' שה כי יוטל על סבה עונש מאסר ממושך. אז גם הסניגור על רג' ליו, ובתנועה דרמאטית הטיל על ליו, השלחן סכום של 280 אלף לירות. "זהו סכום הנזק שנגרם למתל' נגים", אמר מקרין, והנאשם מחר זיר כל אגודה שנגנבה, ומבקש מבית-המישפט לשקול זאת לקולא בעת הטלת העונש.

התרגיל הצליח. בית-המישפט הטיל על הנאשם שתי שנות-מא' סר על-תנאי, וקבע כי מיקרה כזה לא אירע בבית-המישפט מזה זמן רב.

פסל תמורה חוב

האמן שאינו יכול לשלם

חוב לעירייה

הציע פסל כתשלום

פתקופת הרנסנס היו אמנים רבים שעבדו עבור הניסכים וה' מלכים באירופה. הם ביצעו עבר' דות אמנות - ציורים, פסלים ומינבני-ציבור, וכל מחסורם שולם על-ידי השלטונות. יתכן מאוד כי זכר השיטה הזו עמד מאחורי הצ' עתו של ולארי שרב לעיריית-תל-אביב.

כאשר התברר לשרב, צייר ופסל תל-אביב, כי העירייה הגישה נג' דו תביעת-חוב בסך 1500 שקל, בגלל ארנונה ואגרות-מים, ידע כי אין בידו לשלם את חובו. הוא פנה לעורך-דין צבי לידסקי, ויחד שקלו להציע לעיריית-תל-אביב שהאמן ישלם חובו במעשה ידיו.

מר שרב אינו יכול לחלוק על התביעה, כתב עורך-הדין בשם לקוחו לראש העיר, אך עם זאת אין באפשרותו לשלם את הסכום הנתבע, כי אין לו נכסים או רכוש הוא אדם החי על אמנות, ול' מענה בלבד.

ועוד הוסיף לידסקי: "מר שרב מילא את ידי להציע, כי עיריית תל-אביב תגבה את חובה בדרך של קבלת פסל מעשה ידיו. מחד גיסא, זו הדרך היחידה, הריאלית מבחינתו, לשלם חובו לעירייה, מאידך גיסא תצא העירייה שוברת ממעשה אמנות בעל ערך, להנאתם של תושבי העיר."

אם תקבל העירייה את ההצעה האורגינלית, ייפתח דף חדש ו' אפשרויות בלתי נדלות לתשלום חובותיהם של תושבים חסרי-אמצעים.

לחתרת לכנסת?

פרקליט ברי-חיים

אני זוכר את הלוח הנפש...

ממאסר, היה ברור לכל כי לא יזכה לניכוי שליש מעונשו. באופן מפתיע, החליטה ועדת השיחרורים לנכות לסוויסה את השליש, ולמעשה יכול היה להיות משוחרר, לולא פקודת-המעצר בי-חיים על עבירת הבריחה ממאסר, הרשיע אותו.

בייסקי הקושר אותי. היריה השופט בכל הנימוקים אותם שקל בעת המעצר הראשון ואמר: "אם כי לכאורה עלול להיראות כאילו הבאתי כבר בחש' בון בפעם הקודמת את כל השיק' לים המלאים לעניין המעצר, הרי לעיצומו של דבר אין הדברים כך. אני זוכר עדיין את הלוח נפשי באותו יום, והוא אינו מוצא את ביטויו המלא בהחלטה שנתתי. אני זוכר שהייתי מושפע במידה גדולה ביותר מחוסר המעשיות של הדיון וההחלטה בשלב ההוא. אני הייתי תחת הרושם כי עניינו של הנאשם כבר נידון בוועדת השיחרורים וכי אין כל סיכוי שיהיה שינוי בהח' לטה של ועדת השיחרורים. לאור זאת ראיתי את מתן ההחלטה למעצר עד תום ההליכים כעניין פורמלי בעיקרו."

על כן קבע השופט כי ניכוי השליש לנאשם הוא נסיבה חדשה, המצדיקה בדיקת הנושא מחדש. ואמנם, אחרי הירירותים קבע ה' שופט כי למרות שהעבירה הנוכחית היא בריחה ממאסר, אין חומרתה מצדיקה את מעצרו מחדש של סוויסה. אמנם נכון כי העבירה עליה נידון מראה על זילזול במע' רכת החוק, אולם בכך יש להתחשב בעת קביעת העונש. אמר השופט

ימין סוויסה התעקש ושוחרר

מעצר בדרכו לכנסת

ובדק רק את השאלה הנוספת - אם אין סכנה שהנאשם יחזור על בריחתו.

"הסכנה היחידה שקיימת היא כי הנאשם יעשה שוב עצות, וברוב טיפשותו ישלה את עצמו שירידה למחתרת יש בה כדי להועיל לו בשאיפתו הפוליטית", אמר השופט. "שמעתי מפי עורך-הדין ברי-חיים, כי בדעת הנאשם להשתלב שוב במערכת הבחירות הממששת ו' באה, ואם אמנם זאת כוונתו של הנאשם, ברור כשמש כי לא יוכל לממש את הכוונה הזו מהמחתרת." בינתיים שוחרר סוויסה עד ל' גור-הדין והשתלב במערכת ה' בחירות.

תיק החדש. סניגורו ביקש עיון נוסף של בית-המישפט העליון בהחלטתו של השופט איתן, בגלל שינוי הניסבות. אבל גם בקשה זו נדחתה על-ידי השופט משה בייסקי.

אך נראה כי גם סוויסה וגם סניגוריו הם אנשים עקשנים הדב' קים במטרה, והם הגישו בקשה חדשה לשופט איתן. גם השופט היה נועז ופתוח לשמיעת הבקשה ואמר: "מאז זמן ההחלטה (על המעצר עד תום המישפט) ועד היום, הספיק כבר בית-המישפט העליון להזקק לעניין לפי בקשת הנאשם, ואינני סבור, בכל הכבוד, כי יש משהו בבקשתו של השופט

נועז ופתוח

כאשר הגיע המועד לג' זור עונש על הנאשם,

החליט השופט לדחות את הדין עד למתן הסקיר קצין-מבחן. בינתיים הסכים לבקשת התביעה לעצור את סוויסה עד תום ההלי' כים. למעצר בשלב זה היתר ה' משמעות טכנית פורמלית, כיוון שהנאשם היה עדיין אסיר, בגלל תיק הסמים הראשון. בגלל בריחתו

מה שקורה

שאינו מתחטה

קטטה ואלימות עץ

התנהגות חפרת נימוס

"לבן-אדם יש נימוסים גרושים וטעם טוב", חשב יעקב פטרוש' קה (35), כאשר ראה את אבשלום פראצברגר מקנה את אפו ברעש, ומגקה את ידו על הלוח-הראוה של בית-האופנה אוברזון.

פטרושקה, צנחן לשעבר ו' כיום מנהל הגלריה הלבנה, יצא בשעת לילה מהמועדון שברחוב הירקון בתל-אביב, ונסע במכוניתו. לפתע ראה דבר שפגע בחוש האס' טביע שלו. הוא הוציא את ראשו מבעד לחלון הגיפם שלו וקרא לע' בר שני הזוגות שעברו ליד חנות אוברזון: "היית בן-אדם, נהיית בהמה!"

המילים הקשות הרגיוז את פריצ' ברור ואת ידידו יגאל אליהו, הם קפצו לעבר פטרושקה. הקטטה ש' התפתחה במקום היתה רעשנית ו' אלימה, ובסופה נמצא אליהו שוכב מעוץ על המידרחה, המיש' טרה שהופיעה במקום החליטה כי

דרש ממנו כסף, ואין זו הפעם הראשונה שהוא מנסה לשדוד את תי, סיפר הפצוע, "גם לפני ש' שנים פרצו לביתי שני רעולי-פנים וסחטו ממני 40 אלף לירות במזומן." לדברי דהאן היה משה (התורכי) "יהודה, אחד מאותם רעולי-פנים.

התביעה הגישה כתב-אישום נגד יהודה, על נסיון לרצח ונס' יון לשוד, וביקשה מעצר עד תום ההליכים. הסניגור משה מירון העלה טענה מעניינת. לדבריו מעליל הפצוע את סיפור הפגיעה על שלוחו, כיוון שהוא נוטר לו טיגה על המיקרה שקרה לפני ש' שנים. אז אמנם לא התנגד דהאן לשוד, נתן את הכסף ואסילו לא התלונן במישטרה. אך הפעם חר' ליש להעליל על יהודה, אשר לדברי הסניגור לא היה לו כל קשר למיקרה הנוכחי.

השופט אורי שטרזמן לא קיבל את טענת הסניגור, הוא עצר את משה התורכי עד לסיום ההליכים, וציון, כי יתכן שהמתלונן געשה אמיץ יותר במשך השנים שעברו. אז אסילו לא התגונן, הפעם היה מוכן לסגוף יריות ולא נכנע לס' חיטה.

המעגל סגור

טוען שנשדרד לפני שנים - וגם השנה, בידי אותו אדם

צפירת מכונת חדה פילחה את דממת הלילה. שוטר מתחנת לוד הוציא את ראשו מהחלון וגילה לתדהמתו כי לפני התחנה חונה מכונת, ועל ההגה שוכב אדם מחוסר הכרה. הצפירה נמשכה, עד שאחד השוטרים חילץ את דויד דהאן מעל ההגה, ושלח אותו ל' בית-חולים. בבנו של דהאן היתה מפולחת בכמה יריות.

למרבה המזל לא נפטר דהאן מפצעיו, אלא התאושש וגילה ל' מישטרה כי מי שירה בו היה "משה התורכי", הלך נכנס, לדב' ריו, למכוניתו, ובעזרת אקדה

בדרך למוסד הסגור

פקוריאה הצפונית הורגים

אותם, בישראל מפקירים

אותם למוות איטו

הבורה של גערים כיסתה את המכונת טובארו סטיישן הלבנה, שחנתה בגמל השומם של יפו. נהגה, הווארד רייס, רוקח תל' נהגי, בחליטה לבנה, ישב בתוכה. בארגו האחורי של המכונת איכסן הרוקח ארגזי-קרטון גדו' שים בתרופות, שכן הוא נאלץ למ' כור לנרקומנים את הסמים מ' מכונתו. הצרף בגמל יפו, ששי' מש כתחנה למימכר סמים, עלה באש בל'ג בעומר.

רייס הוא הרוקח היחיד ה' מספק תחליפ-סמים לנרקומנים, על פי המירשמים שאתם מקבלים המכורים מרופאיהם. כל הרוקחים האחרים מסרבים לעסוק בכך. הם פשוט חוששים מחוג זה של לקור חות. אך רייס אינו גרע כלל. הוא עלה לישראל מאנגליה לפ' גי עשר שנים, וגם באנגליה עסק בטיפול בנרקומנים. מילבד זאת הוא גם בעל חגורה שחורה בגי' דו, דבר המקנה לו ביטחון בעי' סוק הנחשב מסוכן. הוא אינו זוכר אירוע מיוחד, שישלף אותו להש' תמש בכוחו. "יש ביני וביניהם יחס של כבוד", הוא מסביר. "אני יודע איך להרגיע אותם והם יוד' עים שבילעדי יהיו אבודים."

מוקד הסמים. כבעלותו שני בתי-מירקחת בתל-אביב. האחד ב' כיכר המדינה, השני בפנינת הרח' בות דיינונג' גורדון. בית-מירקחת זה פועל כל היום, ללא הפסקת צהריים. מחזה שיגרתו, החוזר כימעט מדי יום ביומו: נרקומנים יוצאים מבית-המירקחת עם שקית לבנה, מלאה בתרופות, בידם, בנ' קל אפשר להוותם. עניניהם מרצ' דות בחוריהם הם עושים מאמץ, בצעדים כושלים, להתחמק מן ה' עניניהם הבוחנת אותם.

ראש עיריית תל-אביב, שלמה ("צ'יצ'") להט, החליט להרחיק את מוקד הסמים הזה מצפון ה' עיר. לכן נאלץ רייס להפסיק את הספקת תחליפ-הסמים מבית המרקחת שלו. בשטח של גמל יפו הוא מצא צריף נטוש, וקיבל את אישור העירייה למכור בו את סחורתו. שם, בגמל הנוטש, נותר עדיין כביש סלול, המוביל אל ה' צריף הבודד. בגיבעה המרוחקת, ממול, שוכנים בתי יפו הגבוהים, שדייריהם משקפים אל הנמל ה' שומם ואל הים הכחול. רייס היה פוקד את הצריף שעתים בכל יום, בשעות הצהריים. הוא לא בא לשם לבדו. שוטר אחד יושב קרוב מאוד אליו, ואחרים אינם מסייעים עין בוחנת מרחוק.

הווארד רייס משלם לשוטרים עבור הציב. הם שכיניו, כמו ה' שוטרים שבמיגרשי הכדורגל, אלא שאצלו שוכנים איש לא משחק. אל הצריף שלו מגיעים הלקוחות בצעדים כושלים, בהיחבא, כדי ש' איש לא יראה אותם במצוקתם.

דחיות בכבוד. "בפקוריאה ה' צפונת הורגים אותם, ובישראל לא מוצאים פיתרון לבעייתם." מסביר רייס. "אך אני מתכוון למ' צוא פיתרון לשיקים הנרקומנים." הוא מתכנן להקים מרכז שיקר' מי גדול, שב ירוכזו רופאים, פסי' כטורים ועובדים סוציאליים. מל' בד הטיפול הרפואי העזרה הנפ' שית שהמכן יעניק לנרקומנים, הוא גם ידאג להם למקום עבודה. רייס מקווה שהם יוכלו לחיות בכבוד מהמשכורת שירוויחו, ושאיש לא יפטר אתם מהעבודה רק בשל הכ' הם החברתי שדבק הם. "הנרקומ' גים הם אנשים רגישים מאוד, הוא מסביר, הם זקוקים להגנה." לו עצמו אין סבלנות. הוא כבר גייס את כל סכום הכסף הדרוש, ותוכניות המיבנה, שיוקם מאלמני (המשך בעמוד 61)